

РЕШЕНИЕ

№ 39648

гр. София, 27.11.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 13 състав, в
публично заседание на 28.10.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Елица Райковска

при участието на секретаря Кристина Петрова, като разгледа дело номер **8972** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 64, ал. 4 от Закона за управление на средствата от Европейските фондове при споделено управление (ЗУСЕФСУ) вр. чл. 226 от Административнопроцесуалния кодекс (АПК).

Образувано е въз основа на решение № 8147/25.07.2025 г., постановено по адм. д. № 4226/2025 г. на ВАС, с което е отменено решение № 9564/23.06.2024 г., поправено с определение от 23.10.2024 г., по адм. д. № 10654/2022 г. на АССГ и делото е върнато за ново разглеждане от друг състав на АССГ.

Първоначално съдебното производство е образувано по жалба на Софийски университет „С. К. О.”, представляван от ректора проф. дфн А. Г. (понастоящем проф. д-р Г. В.), чрез процесуалния си представител адв. З. О., срещу Решение № 0401-75 от 21.10.2022 г. на изпълнителния директор на Изпълнителна агенция „Програма за образование“ и ръководител на Управляващия орган (РУО) на Оперативна програма "Наука и образование за интелигентен растеж" (ОПНОИР) 2014-2020 г., с което не се верифицират общо 769 000.65 лв. по т.1, т.2, т.3, т.4, т.5, т.6, т.7, т.9, т.10, т.11, т.12, т.14, т.15, т.16 и т.18 от мотивите на решението.

С решение № 9564/23.06.2024 г. АССГ е отменил Решение № 0401-75 от 21.10.2022 г., с което не се верифицират разходи в размер на 284 337, 04 лв. по т.9 и т.12; отхвърлил е жалбата в частта на решението по т.11, т.14, т.15, т.16 и т.18, с която не се верифицират разходи в общ размер от 4 754.47 лв. и е прекратил производството в останалата му част по отношение неверифицираните разходи в размер общо на 412 065.34 лв. по т.1, т. 5, т. 6 и т. 7.

Решението е било обжалвано в частта му, с която е отхвърлена жалбата на СУ срещу Решение № 0401-75 от 21.10.2022 г. в частите по т. 16 и т. 18, като с решение № 8147/25.07.2025 г.,

постановено по адм. д. № 4226/2025 г. на ВАС, решението на АССГ е отменено в обжалваната част и върнато за ново разглеждане.

В съдебно заседание процесуалният представител на жалбоподателя поддържа жалбата по изложените в нея съображения. Представя писмени бележки. Претендира присъждане на разноски по списък – л.13.

Ответникът – РУО на ОП „НОИР“ 2014-2020 г., чрез упълномощен юрисконсулт, оспорва жалбата. Представя писмени бележки. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-ГРАД след като обсъди доводите на страните и прецени представените по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

Не е спорно, че Софийският университет „Св. К. О.“ е бенефициер по сключен на 28.02.2018 г. административен договор за предоставяне на безвъзмездна финансова помощ по ОП НОИР 2014-2020, процедура за предоставяне на безвъзмездна финансова помощ BG05M2OP001-1.001 „Изграждане и развитие на центрове за върховни постижения“ по проект „Изграждане и развитие на Център за върховни постижения „Наследство БГ“.

С процесното решение УО не е верифицирал направени от бенефициера разходи в размер на 627 334.77 лв., посочени в т.т. 1-18.

Предмет на настоящото производство е законосъобразността на решението в т. 16 и т. 18, съгласно указанията на ВАС, като в останалите части решението е влязло в сила.

В т. 16 е посочено, че по бюджетен ред IV 10.1 „Възнаграждения (брутни суми, вкл. и дължимите от работодателя осигурителни вноски) (фонд: ЕФРР, режим на финансиране: Неприложимо, допустим), са предявени за възстановяване разходи за възнаграждения на изследователи, лица от екипа за изпълнение на дейности по договор № BG05M2OP001-1.001-0001 „Изграждане и развитие на Център за върхови постижения „Наследство БГ““ за период от м. юни 2020 г. до м. декември 2021 г. включително. След извършена проверка на всички приложени разходооправдателни документи УО отказва да верифицира разходи в размер на 2 100.42 лв. по съображения, че работното време по основния трудов договор заедно с работното време по трудовия договор за допълнителен труд при подневно изчисляване да не бъде повече от 48 часа седмично за период не повече от 4 месеца в рамките на една календарна година, детайлно описани в т. 12 от Решението. В тази връзка УО е отказал да верифицира разходите за възнаграждения на основание чл. 57, ал. 1, т. 4 ЗУСЕФСУ, вр. член 6, буква б) от Директива 2003/88/ЕО и чл. 113, ал. 5 КТ за следните периоди и на следните лица:

16.1 по ведомост за м. август 2020 г. с уникален номер „СУ И 08.2020“ и дата 31.08.2020 г. – 638.82 лв. представляващи разходи за възнаграждения на П. С. – не се верифицират 14 часа по часова ставка 45.63 лв./ч. от отчетени 30 ч.;

16.2. По ведомост за м. септември 2020 г. с уникален номер „СУ И 09.2020“ и дата 30.09.2020 г. – 335 лв. представляващи разходи за възнаграждения:

- на П. С. не се верифицират 4 часа по часова ставка 45.63 лв./ч. от отчетени 20 ч.;

- на Н. Ж. не се верифицират 5 часа по часова ставка 30.54 лв./ч. от отчетени 13 часа;

16.3. По ведомост за м. ноември 2020 г. с уникален номер „СУ И 11.2020“ и дата 30.11.2020 г. – 305.04 лв., представляващи разходи за възнаграждения:

- на Б. Х. не се верифицират 2 часа по часова ставка 45.63 лв./ч. от отчетени 13 ч.;

- на Н. Ж. не се верифицират 7 часа по часова ставка 30.54 лв./ч. от отчетени 15 часа;

16.4. По ведомост за м. септември 2021 г. с уникален номер „СУ И 09.2021“ и дата 30.09.2021 г. – 9126 лв., представляващи разходи за възнаграждения:

- на Б. Х. не се верифицират 2 часа по часова ставка 45.63 лв./ч. от отчетени 10 часа.

16.5. По ведомост за м. октомври 2021 г. с уникален номер СУ И 10.2021“ и дата 31.10.2021 г. – 91.26 лв., представляващи разходи за възнаграждения:

- на Б. Х. не се верифицират 2 часа по часова ставка 45.63 лв./ч. от отчетени 10 ч.

16.6 По ведомост за м. ноември 2021 г. с уникален номер „СУ И 11.2021“ и дата 30.11.2021 г. – 91.26 лв., представляващи разходи за възнаграждения:

- на Б. Х. не се верифицират 2 часа по часова ставка 45.63 лв./ч. от отчетени 10 ч.

16.7. По ведомост за м. декември 2021 г. с уникален номер „СУ И 12.2021“ и дата 31.12.2021 г. – 547 лв., представляващи разходи за възнаграждения:

- на Б. Х. не се верифицират 2 часа по часова ставка 45.63 лв./ч. от отчетени 10 ч.;

- на Ж. В. не се верифицират 8 часа по часова ставка 45.63 лв./ч. от отчетени 28 часа;

- на И. П. не се верифицират 2 часа по часова ставка 45.63 л./ч. от отчетени 10 ч.

В т. 18 е посочено, че по бюджетен ред IV 10.1. „Възнаграждения (брутни суми, вкл. и дължимите от работодателя осигурителни вноски) (фонд: ЕФРР, режим на финансиране: Неприложимо, допустим) са предявени за възстановяване разходи за възнаграждения с включени осигуровки за сметка на работодател на З. С. О., част от екипа за изпълнение на дейности по договор № BG05M2OP001-1.001-0001 „Изграждане и развитие на Център за върхови постижения „Наследство БГ“, назначен да извършва функциите на „юрист“ по Дейност Б в рамките на установеното работно време по основен трудов договор № 4615/27.10.1987 г. чрез сключване на допълнително споразумение (ДС) № РД-22-1703/02.08.2021 г. по реда на чл. 119 КТ. Така бенефициерът е предявил за възстановяване разход на стойност, формирана като допълнително възнаграждение за работа по проекта, въз основа на ДС по чл. 119 КТ, с което се възлага работа по проекта в рамките на основния трудов договор, по който работникът е нает от бенефициера и съответните на тях осигуровки. Допустимото за възстановяване от УО по проекта следва да е съгласно Условията за кандидатстване (УК) и приложимата нормативна уредба относно трудовото възнаграждение.

В Условията за кандидатстване по процедура чрез подбор на проекти предложения BG05M2OP001-1.001 „Изграждане и развитие на центрове за върхови постижения“ – т. 14.2 „Допустими разходи“, част II.Разходи, свързани с дейности по т. II, подточка 2. като допустими разходи са посочени „Разходи за възнаграждения (вкл. задължителни здравни и осигурителни вноски за сметка на осигурителя, както и всички задължителни плащания на работодателя по трудовото правоотношение) на персонал на ЦВП с научна и техническа експертиза, включително докторанти, млади учени, водещи изследователи и висококвалифицирани специалисти, необходими за провеждане на изследвания на високо ниво, инженери, лаборанти, техници и друг персонал за поддръжка, необходим за изпълнение на дейностите по проекта“.

В чл. 10, ал. 1 ПМС № 189/2016 г. е посочено, че разходи за екипи, отговорни за управление и/или изпълнение на проектите, са допустими, когато:

1. управлението и/или изпълнението се осъществява само от служители на бенефициента; 2. в управлението и/или изпълнението на проекта са включени и външни за бенефициента лица - при необходимост от специфична експертиза и/или липса на достатъчен собствен административен капацитет; 3. управлението и/или изпълнението се осъществява изцяло от външни за бенефициента лица, избрани в съответствие с националното законодателство. Според ал. 2 когато безвъзмездна финансова помощ и възстановима помощ се предоставят под формата по чл. 55, ал. 1, т. 1 ЗУСЕСИФ, дейностите по изпълнение и/или управление се възлагат, както следва: 1. с длъжностната характеристика на служителя, нает от бенефициента по трудово или служебно правоотношение;

2. дейности, изпълнявани извън установеното работно време и длъжностна характеристика на

служителя, се възлагат при следните условия:

а) (изм. - ДВ, бр. 30 от 2017 г., в сила от 11.04.2017 г.) със заповед на органа по назначаване, съответно на работодателя, на служителя по служебно правоотношение, съответно трудово правоотношение, в държавната администрация, с негово съгласие и срещу възнаграждение са възложени допълнителни задължения във връзка с управлението и/или изпълнението на проект, или

б) със служителя по трудово правоотношение е сключен трудов договор по реда на чл. 110 от Кодекса на труда във връзка с управлението и/или изпълнението на проект;

3. извън случаите по т. 1 и 2 за дейности по проекта с лицето е сключен договор съгласно правилата по чл. 49, ал. 2 ЗУСЕСИФ.

В решението се сочи също така, че за изпълнение на задълженията по трудовото правоотношение работникът получава ежемесечно възнаграждение чл. 242 и ал. 270, ал. 2 КТ. По смисъла на чл. 20 от Наредбата за структурата и организацията на работната заплата в брутното трудово възнаграждение извън случаите по чл. 177 и чл. 228 КТ се включват основното трудово възнаграждение и допълнителните трудови възнаграждения с постоянен характер, определени с индивидуалния трудов договор, доколкото друго не е предвидено в КТ.

Формиран е извод, че с оглед Условието за кандидатстване и приложимата нормативна уредба относно трудовото възнаграждение, стойността на допустимото за възстановяване възнаграждение по проекта в случаите, когато се изпълняват дейности по проекта в рамките на основния трудов договор, е съответната стойност на основната заплата и допълнителните възнаграждения с постоянен характер, за времето, отработено по проекта. Това означава, че релевантни за изчисляване на разходи са основаната заплата и допълнителните възнаграждения с постоянен характер, пропорционално на времето, отработено по проекта. Към тях се добавят и съответните осигуровки, тъй като в УК е пояснено, че към възнагражденията се включват и осигуровки, което личи и от израза „вкл. задължителни здравни и осигурителни вноски за сметка на осигурителя“.

В конкретния случай РУО е установил, че предявената за възстановяване сума по проекта на 3. О. включва изплатеното възнаграждение за работа по проекта с включени осигурителни вноски за сметка на работодателя по допълнителното споразумение. Възнаграждението за работа по проекта е формирано като допълнително възнаграждение към основната заплата, и образувано от отработените и приети часове за работа по проекта, умножени по предвидената часова ставка.

При извършена проверка на предявените за възстановяване разходи, УО не счита допълнителното възнаграждение за работа по проекта, като такова с постоянен характер. За да мотивира този извод е посочено, че от т. 2.4, т. 3 от приложеното Допълнително споразумение било видно, че служителят има право на определено възнаграждение въз основа на „реално отработени, отчетени и приети часове“, т.е. съответното месечно възнаграждение не е с постоянен характер и не зависи единствено от отработеното време, съгласно чл. 15, ал. 2 Наредбата за структура и организация на работната заплата /НСОРЗ/. Изискването на чл. 15, ал. 2 НСОПЗ е допълнителното възнаграждение да се изплаща постоянно, работата, респ. възнаграждението по проекта, който е с определен срок на приключване, придавал на възнаграждението временен характер – до приключване на проекта – 31.12.2023 г. Следователно в базата за изчисление на часовата ставка по основаното правоотношение в рамките на което се изпълняват дейности по проекта, се включва основна заплата и допълнителни възнаграждения за трудов стаж и професионален опит, допълнително възнаграждение за образователна и научна степен „доктор“, без допълнителното възнаграждение за работа по проекта.

По изложените съображения УО не е верифицирал следните разходи:

18.1 По ведомост с уникален номер „СУ И 09.2021“ и дата 30.09.2021 г. от отчетеното възнаграждение за м. септември 2021 г. в размер на 960.00 лв. за З. С. О., УО не верифицира сумата в размер на 640.71 лв. Посочено е, че УО е изчислил коефициент за работа по проекта 0.2, като общо отработените часове за месеца са 160 часа, а отработените часове по проекта са 32 часа, общият размер на възнаграждението с включени дължими осигурителни вноски за сметка на работодателя е 1 596.46 лв. Общият размер на възнаграждението с включени дължими осигурителни вноски за сметка на работодателя включва основна заплата за действително отработено време в размер на 890.00 лв., допълнително възнаграждение за трудов стаж и професионален отпи в размер на 373.80 лв., допълнително възнаграждение за образователна и научна степен „доктор“ в размер на 260.00 лв. Допустимото възнаграждение за възстановяване за работа по проекта е в размер на 319.29 лв.

18.2. По ведомост с уникален номер „СУ И 10.2021“ и дата 31.10.2021 г. от отчетеното възнаграждение за м. октомври 2021 г. в размер на 960 лв. за З. О., УО не верифицира сумата в размер на 669.00 лв., УО е изчислил индивидуален коефициент 0.19047619, като общо отработените часове за месеца са 168 часа, а отработените часове по проекта са 32 часа, общият размер на възнаграждението с включени осигурителни вноски за сметка на работодателя е 1 523.80 лв. Общият размер на възнаграждението с осигурителни вноски включва действително отработено време в размер на 890.00 лв., допълнително възнаграждение за ТСПО в размер на 373.80 лв., допълнително възнаграждение за образователна и научна степен „доктор“ в размер на 260.00 лв., като допустимото възнаграждение за възстановяване за работа по проекта е в размер на 290.25 лв. и не е верифицирана разликата в размер на 669.75 лв.

18.3 По ведомост с уникален номер „СУ И 11.2021“ и дата 30.11.2021 г. от отчетеното възнаграждение за м. ноември 2021 г. в размер на 870 лв. за З. О., УО не верифицира сумата в размер на 618.92 лв., УО е изчислил индивидуален коефициент 0.016477273, като общо отработените часове за месеца са 176 часа, а отработените часове по проекта са 29 часа, общият размер на възнаграждението с включени осигурителни вноски за сметка на работодателя е 1 523.80 лв. Общият размер на възнаграждението с осигурителни вноски включва действително отработено време в размер на 890.00 лв., допълнително възнаграждение за ТСПО в размер на 373.80 лв., допълнително възнаграждение за образователна и научна степен „доктор“ в размер на 260.00 лв., като допустимото възнаграждение за възстановяване за работа по проекта е в размер на 251.08.25 лв. и не е верифицирана разликата в размер на 618.92 лв.

18.4. По ведомост с уникален номер „СУ И 12.2021“ и дата 31.12.2021 г. от отчетеното възнаграждение за м. декември 2021 г. в размер на 870 лв. за З. О., УО не верифицира сумата в размер на 593.81 лв., УО е изчислил индивидуален коефициент 0.018125, като общо отработените часове за месеца са 160 часа, а отработените часове по проекта са 29 часа, общият размер на възнаграждението с включени осигурителни вноски за сметка на работодателя е 1 523.80 лв. Общият размер на възнаграждението с осигурителни вноски включва действително отработено време в размер на 890.00 лв., допълнително възнаграждение за ТСПО в размер на 373.80 лв., допълнително възнаграждение за образователна и научна степен „доктор“ в размер на 260.00 лв., като допустимото възнаграждение за възстановяване за работа по проекта е в размер на 276.19.25 лв. и не е верифицирана разликата в размер на 593.81 лв.

От правна страна съдът намира следното:

С оглед установеното от ВАС в Решение № 8147/25.07.2025 г. по адм. д. № 4226/25 г., оспореното решение е издадено от компетентен орган, в законоустановената форма и при отсъствие на съществени нарушения на административнопроизводствените правила.

Предмет на производството, съобразно отменителното решение на ВАС, е решението в

неговите т.16, с която на основание чл. 57, ал. 1, т. 4 ЗУСЕФСУ вр. чл. 6, б. „б“ от Директива 2003/88/ЕО и чл. 113, ал. 5 е отказана верификация на разходи в размер на 2 100.42 лв. по бюджетен ред IV 10.1 „Възнаграждения (брутни суми, вкл. и дължимите от работодателя осигуровки) поради съображения относно ограничението работното време по основния трудов договор при подневно изчисляване да не бъде повече от 48 часа седмично за период не повече от 4 месеца в рамките на една календарна година; и по т. 18, с която на основание чл. 57, ал. 1, т. 2 ЗУСЕФСУ, вр. т. 14.2 „Допустими разходи“, част II Разходи, свързани с дейности по т. II., подт. 2 от Условието за кандидатстване по процедурата, във връзка с чл. 20 и чл. 15, ал. 2 НСОПЗ, е отказана верификация на разходи, надвишаващи часовата ставка по основния трудов договор за всеки от отработените месеци и съответните им осигуровки, общо в размер на 2 523.19 лв.

Производството за верификация на разходи е нормативно уредено в чл. 60 - 68 ЗУСЕФСУ. Съгласно посочените разпоредби междинни и окончателни плащания се извършват след верифициране с цел потвърждаване допустимостта на извършените разходи и при наличие на физически и финансов напредък на проекта. По правило допустими са разходите, които са реално извършени, надлежно документиран и съответстват на приложимото право - на Съюза и националното, на оперативната програма, на условията за финансиране на проекта и сключения административен договор. Конкретните изисквания за допустимост на разходите са регламентирани в чл. 57-58 от ЗУСЕФСУ, като с чл. 59 от закона се допуска конкретни национални правила и детайлни правила за допустимост на разходите за съответния програмен период за програма по чл. 3, ал. 2 от с. з., да се определят с нормативен акт на Министерския съвет. Липсата на която и да е от посочените предпоставки обосновава разхода като недопустим за верификация.

Съдът намира, решението по т. 16 за незаконосъобразно, поради което същото подлежи на отмяна в тази му част.

Съгласно чл. 57, ал. 1, т. 4 (сега т. 5) ЗУСЕФСУ, за да се сметат за допустими разходите, същите следва да са извършени законосъобразно съгласно приложимото право на Европейския съюз и националното законодателство. Съгласно чл. 6, б. „б“ от Директивата „Средното работно време за всеки седемдневен период, включително извънредния труд, не надвишава 48 часа“. В разпоредбата на чл. 22, §1 е допусната дерогация на чл. 6: „Държава членка може да не прилага разпоредбите на чл. 6, като същевременно съблюдава общите принципи за защита на безопасността и здравето на работниците, при условие че предприема необходимите мерки, за да гарантира, че: а) никой работодател не изисква от работник да работи средно повече от 48 часа през период от седем дни, изчислени за референтния период, посочен в член 16, буква б), освен ако преди това е получил съгласието на работника да извършва такава работа; б) никой работник не претърпява вреди от работодателя си за това, че не желае да даде съгласието си за извършване на такава работа; в) работодателят води актуална документация за всички работници, които извършват такава работа; г) документацията се предоставя на разположение на компетентните органи, които от съображения, свързани с безопасността и/или здравето на работниците, могат да забраняват или ограничават възможността за превишаване на максималната седмична продължителност на работно време; д) по искане на компетентните органи, работодателят им предоставя информация за случаите, в които работниците са дали съгласие да работят средно повече от 48 часа през период от седем дни, изчислени за

референтния период, посочен в член 16, буква б).

Съгласно чл. 113, ал. 1 КТ максималната продължителност на работното време по трудов договор за допълнителен труд заедно с продължителността на работното време по основното трудово правоотношение при подневно изчисляване не може да бъде повече от: 1. 40 часа седмично - за ненавършилите 18-годишна възраст работници и служители; 2. 48 часа седмично - за другите работници и служители. Според чл. 113, ал. 2 КТ при изричното съгласие на работниците и служителите по ал. 1, т. 2 могат да работят и повече от 48 часа. Съгласно чл. 113, ал. 3 КТ работникът или служителят по чл. 110 и чл. 111 дава писменото си съгласие за работа повече от 48 часа седмично на работодателя, при когото работи. В случай че работникът или служителят не даде съгласие, той не може да бъде задължен да работи повече от 48 часа седмично, като отказът му не може да доведе до настъпване на неблагоприятни последици за него. Разпоредбата на чл. 113, ал. 5 КТ въвежда ограничение от 4 месеца в случаите по ал. 3 и 4 - продължителността на работното време се изчислява за период не по-дълъг от 4 месеца. Това означава, че изричното писмено съгласие, което работникът или служителят дава на работодателя по договор за допълнителен труд, за работа повече от 48 часа седмично, е за период не по-дълъг от четири месеца. Разпоредба на чл. 113, ал. 5 КТ не изисква тези четири месеца да са в рамките на една календарна година, като същевременно липсва и изискване за еднократност на периода, т.е. след изтичането му не съществува нормативна забрана работникът или служителят да даде съгласие за следващ период в рамките на срока на сключения договор за допълнителен труд. В чл. 113 КТ не е предвидено ограничение, каквото УО е приел, че е налице – служителят да може да даде съгласие да работи над 48 часа седмично **само** за четири последователни месеца **в рамките на една календарна година**. Както се посочи по-горе, чл. 113, ал. 5 КТ не изисква този период да е еднократен в рамките на календарната година. В случая превишаването на работните часове е допустимо с оглед приложимата нормативна уредба и със съгласието на работниците. Ето защо съдът намира, че неправилно органът е приел, че продължаването на работата след изтичането на тези четири месеца е в противоречие с чл. 113 КТ.

Разпоредбите на Директива 2003/88/ЕО не водят до различен извод. Член 6 предвижда, че държавите-членки предприемат необходимите мерки, за да гарантират, че при съблюдаване на необходимостта от опазване на безопасността и здравето на работниците продължителността на седмичното работно време се ограничава чрез закони, подзаконови или административни разпоредби, или чрез колективни трудови договори или споразумения между социалните партньори, като средното работно време за всеки седемдневен период, включително извънредния труд, не надвишава 48 часа. С чл. 22, параграф 1, б. а) от Директивата е предвидено, че държава-членка може да не прилага разпоредбите на член 6, като същевременно съблюдава общите принципи за защита на безопасността и здравето на работниците, при условие, че предприема необходимите мерки, за да гарантира, че никой работодател не изисква от работник да работи средно повече от 48 часа през период от седем дни, изчислени за референтния период, посочен в член 16, буква б) (четири месеца), освен ако преди това е получил съгласието на работника да извършва такава работа.

В горния смисъл е и практиката на ВАС – например Решение № 7993 от 17.07.2025 г. по адм. д. № 3291/2025 г., VII отд. на ВАС, Решение № 7037 от 25.06.2025 г. по адм. д. № 4504/2025 г., VII отд. на ВАС и др.

По отношение т. 18, съдът също намира, че решението е незаконосъобразно и подлежи на отмяна.

УО е приел в решението си, че за да се определи размерът на допустимите разходи по проекта следва да се прилага следният механизъм:

1. отчитане на реално отработените часове работа по проекта;
2. изчисляване на коефициент за работа по проекта като отработените часове по проекта се разделят на общо отработените часове за съответния месец;
3. изчисленият коефициент за работа по проекта се умножи по размера на основната заплата и допълнителните възнаграждения с постоянен характер за съответния месец и получената сума се изплаща от бюджета на проекта.

За да обоснове този механизъм, административният орган се е позовал на чл. 10 ПМС № 189/2016 г. и т. 14.2 „Допустими разходи“, част II „Разходи свързани с дейности по т. II“ от условията за кандидатстване. В действителност, както правилно отбелязва и процесуалният представител на жалбоподателя, в цитираните текстове не се съдържа този механизъм, а същият се открива в Ръководство за изпълнение на административни договори за предоставяне на безвъзмездна финансова помощ, съфинансирани от Европейския фонд за регионално развитие (ЕФРР) по приоритетна ос 1 „Научни изследвания и технологично развитие“ на Оперативна програма „Наука и образование за интелигентен растеж“ 2014-2020

(https://www.eufunds.bg/sites/default/files/uploads/opseig/docs/2020-05/%D0%A0%D1%8A%D0%BA%D0%BE%D0%B2%D0%BE%D0%B4%D1%81%D1%82%D0%B2%D0%BE_%D0%BF%D1%80%D0%BE%D0%BC%D0%B5%D0%BD%D0%B8_09.01.2020_%20%281%29.pdf). Коректно е и отбелязването, че с решение № 7900/17.07.2023 г., постановено по адм. д. № 11279/2022 г. на ВАС е отменено решение №5427/12.09.2022 г., постановено по адм.д. №2902/2022 г. на Административен съд София-град в частта, с която е отхвърлена молба на С. университет "Св. К. О." за поправка на очевидна фактическа грешка в решение №4229 от 24.06.2022 г. и вместо него е постановил:

„ДОПУСКА поправка на очевидна фактическа грешка в решение №4229 от 24.06.2022 г. по адм.д. № 2902/2022 г., В ЧАСТТА, с която е отменено Ръководство за изпълнение на административни договори за предоставяне на безвъзмездна финансова помощ, съфинансирани от Европейския фонд за регионално развитие по приоритетна ос 1 "Научни изследвания и технологично развитие" на Оперативна програма "Наука и образование за интелигентен растеж 2014-2020", утвърдено от органа на 09.01.2020 г., в която ВМЕСТО "раздел I.4, I.5, I.6, III.3 и III.4" ДА СЕ ЧЕТЕ "раздел I.3, I.4, I.5, I.6, III.2, III.3 и III.4, както и по отношение "Отчитане на индикаторите за брой изследователи по даден проект, измерено в еквивалент на пълно работно време".“

Именно в това ръководство се посочва използваният от РУО механизъм за определяне на допустимите разходи. В отменената т. I.3 се посочва, че:

- „- Отчитат се реално отработените часове за управлението на проекта;
- Изчислява се коефициент за работа по проекта като отработените часове по проекта се разделят на общо отработените часове за съответния месец;
- Изчисленият коефициент за работа по проекта се умножава по размера на основната заплата, допълнителните възнаграждения с постоянен характер, допълнителното трудово възнаграждение при вътрешно заместване по чл. 259 от Кодекса на труда и осигурителните вноски за сметка на работодателя за съответния месец и получената сума се изплаща от бюджета на проекта“.

Извън цитираното ръководство, макар и неспоменато изрично от органа като основание за прилагане на механизма, липсва нормативно основание за прилагането му. В основанията, посочени от органа, а именно чл. 10 ПМС № 189/2016 г. и т. 14.2 „Допустими разходи“, част II „Разходи свързани с дейности по т. II“, този механизъм не се посочва. В конкретния случай приложима се явява разпоредбата на чл. 10, ал. 1, т. 1 от ПМС № 189/2016 г., съгласно която *„разходи за екипи, отговорни за управление и/или изпълнение на проектите, са допустими, когато управлението и/или изпълнението се осъществява само от служители на бенефициента“*. Не е спорно, че З. О. е такъв. Според ал. 2 когато безвъзмездна финансова помощ и възстановима помощ се предоставят под формата по чл. 55, ал. 1, т. 1 ЗУСЕСИФ, дейностите по изпълнение и/или управление се възлагат с длъжностната характеристика на служителя, нает от бенефициента по трудово или служебно правоотношение. В конкретния случай това е станало с т.1 и т. 10 от сключеното с О. допълнително споразумение. Видно е, че цитираните норми не предвиждат изчисляване на пропорционално време и съответно възнаграждение за отработени часове по проекта. В тази връзка, съдът намира, че позоваването на цитирания по-горе механизъм е без нормативна опора, което обуславя и незаконосъобразността на решението в тази му част. В конкретния случай УО е приложил фактически правило за изчисляване на пропорционално отчитане на време и възнаграждение за работа по проект, което е отменено по съдебен ред, макар и без изрично да се е позовал на цитираното ръководство. В случая настоящият съдебен състав намира, че липсва правно основание за определяне на конкретните пропорционални размери на допустимите разходи, посочени в т. 18 и решението в тази му част е необосновано. Това е така, тъй като от една страна липсва материалноправна норма, която да предвижда подобно изчисление на пропорционален размер на възнаграждението, което да се покрива от бюджета на проекта, тъй като такова изискване няма нито в чл. 10 ПМС № 189/2016 г., нито в т. 14.2 „Допустими разходи“, част II. Разходи, свързани с дейности по т. II, подточка 2 от Условието за кандидатстване. От друга страна УО по същество е използвал механизъм за определяне на пропорционален размер на допустимите разходи, който се основава на отменени разпоредби, а именно част I.3 от Ръководството за изпълнение на административни договори.

По изложените съображения съдът намира, че оспореното решение в процесните части е незаконосъобразно, като административният орган неправилно е приложил материалния закон.

С оглед изхода на спора на жалбоподателя следва да се присъдят сторените по делото разходи, съобразно приложения списък -36.99 лв. за внесена държавна такса и 912 лв. възнаграждение за един адвокат пред настоящата инстанция, както и 1012 лв. за производството пред ВАС (л.19 от адм. д. № 4226/25 на ВАС).

Водим от горното АССГ, 13 състав

Р Е Ш И :

ОТМЕНЯ по жалбата на Софийски университет „С. К. О.“ Решение № 0401-75 от 21.10.2022 г. на изпълнителния директор на Изпълнителна агенция „Програма за образование“ и ръководител на Управляващия орган на Оперативна програма "Наука и образование за интелигентен растеж" 2014-2020 г., с което не се верифицират разходи по т.16 в размер на 2 100.42 лв. и по т.18 в размер на 2 523.19 лв. или общо в размер на

4 623.61 лв.

ОСЪЖДА Изпълнителна агенция „Програма за образование“ да заплати на СУ „Св. К. О.“ разноси в размер на 1 960.99 лв. за двете съдебни инстанции.

Решението може да бъде обжалвано с касационна жалба пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от получаването му.

СЪДИЯ: